

день? Да ни предупредятъ, да ни помогнатъ, ако имаше нѣкаква нужда отъ това. Безпомощностъ отъ тѣхъ и отъ насъ...

Вървейки, азъ се отклонихъ отъ групата и влѣзохъ задъ единъ храстъ. Дали подъ впечатлението на предаденитѣ отъ ротния нареждания или въ мене се обади гласа на втората природа — предчувствието, не знамъ, но азъ се спрѣхъ задъ храста. Не искахъ никой да ме види. И безъ това тъмнината бѣше много голѣма. Отбихъ се тукъ, защото нѣщо настойчиво ми шушнѣше: Помоли се, помоли се.

... Изпълнихъ това, помолихъ се. Помолихъ се, може би, за пръвъ пѣтъ следъ толкова изминали дни и нека Богъ ми прости, че късно направихъ това. Младостъта, здравето и самочувствието въ живота се надсмиваха надъ молитвата...

Утрото ни завари въ боенъ редъ. Мекитѣ слънчеви лъчи ни замилваха право по лицата, защото ние се движехме на изтокъ. Ако не бѣше война, бихме казали, че правимъ туристически излетъ, толкова приятенъ изплува този день.

Дочу се звукъ отъ свирка. Това бѣше познатиятъ сигналъ за 10 минути почивка. Наседахме на групи, кой както се е движилъ, запушихме цигари, почнаха шегги. Не мина повече отъ минута, право отъ страни, отъ дѣсно